

Zingen

Zolang de mens bestaat zingt hij en al zingende is hij verbonden met zichzelf en zijn Schepper. Zingen was er al vóór het spreken en appelleert aan een natuurlijke drang om zich te uiten en te communiceren. Het maakt vrij, open, blij en gezond. Het voorziet in een behoefte, misschien wel in een noodzaak.

Alles leent zich om 'bezongen' te worden en dat heeft de mens dan ook volop gedaan in de loop van zijn bestaansgeschiedenis. Liefde, rouw, hoogtijmomenten en behoefte om te eren waren zijn grootste drijfveren; een godsdienstig doel, of de natuur met alles wat daarin groeit en bloeit; het heeft zich in alle toonaarden laten bezingen. Maar vooral de mens zelf met z'n emoties en belevenissen was en is toch steeds weer een altijd voorhandenzijnde inspiratiebron. Een zeer rijk repertoire aan liederen getuigt van dit alles.

Zingen kun je alleen of samen, met of zonder tekst of ritme en met of zonder begeleiding van een ander instrument: alle combinaties zijn mogelijk, hebben hun eigen charme en geven hun eigen soort voldoening. Je kunt proeven aan dat omvangrijke repertoire waarin alles vastligt in uitgebalanceerde composities of je eigen 'vrije stembeweging' volgen en daarmee het avontuur opzoeken; het is allemaal de moeite waard om uit te proberen. Hoogstens is het zo dat elk genre een eigen klankidoom heeft met een daaraan gekoppeld stemgebruik: opera bijvoorbeeld vraagt iets anders dan jazz en het klassieke lied weer iets anders dan een popsong; kijk maar wat je mooi vindt en wat bij je past.

Ook ieder mens heeft z'n eigen klank en het is de bedoeling om daar naar op zoek te gaan en die als vertrekpunt te beschouwen. Het stemgeluid van een ander kan inspirerend zijn maar mag nooit de plaats innemen van een serieuze zoektocht naar jouw eigen klank, jouw 'couleur vocale'; daarin ben jij uniek, zit je kracht en je geheel eigen emotionele lading. Daarmee onderscheid jij je van ieder ander want“elk vogeltje zingt zoals het gebekt is”.